

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 r.

sprawy **G. N.** uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. ,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego **W. S.**,
od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 sierpnia 2016 r.,

sygn. akt IX Ka/16,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.,

z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt IX K .../14

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego **W. S.** kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

G. N. subsydiarnym aktem oskarżenia został oskarżony o to, że: „doprowadził w okresie od 9 maja 2011 r. do dnia 20 października 2011 r. w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, trzykrotnie **W.S.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci udzielonych pożyczek pieniędzy w łącznej kwocie 50.000,00 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych pieniędzy oraz poprzez zaniechanie poinformowania go o trudnej sytuacji Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego **N. G.** z siedzibą w **Z.**, na jego szkodę”, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt IX K .../14, G. N. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu wyżej opisanego.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2016 r., sygn. akt IX Ka ../16, po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego W. S., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

- „rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść tego wyroku, tj. art. 433 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy wyroku pomimo niepełnego rozpoznania apelacji i nieuwzględnienia dowodów oferowanych przez oskarżyciela, które wskazywały na realizację przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. – w szczególności posługiwania się przez oskarżonego wykazem majątku, który rzekomo miał zabezpieczać zwrot pożyczek, a także przekazanych pokrzywdzonemu PIT-ów wykazujących obroty i przychody oskarżonego, które jak się okazało nie miało nic wspólnego z rzeczywistością;
- rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k., przez błędne przyjęcie, iż działania polegające na wprowadzeniu w błąd co do rzeczywistości swojej sytuacji finansowej w szczególności stwarzania wrażenia na udzielającym pożyczkę, iż sytuacja finansowa osoby realizującej oszustwo nie jest zła i uzasadnia udzielenie kolejnych pożyczek może zostać zinterpretowana w świetle tego artykułu jako przekazanie wiedzy o złej kondycji finansowej sprawcy przestępstwa, a tym samym powoduje zniesienie odpowiedzialności karnej za przestępstwo oszustwa;
- błędne przyjęcie, iż brak wyjawienia istotnych postępowań komorniczych skierowanych do majątku dłużnika oraz wprowadzenie w błąd co do stanu swojego majątku, a w tym przypadku co do uzyskania odszkodowania, które miało zabezpieczyć zwrot udzielanych pożyczek, a którego w istocie dacie zaciągania nie było, nie jest realizacją znamion art. 286 k.k. w szczególności znamiona wprowadzenia w błąd co do sytuacji finansowej”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego”.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego W. S. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego została oddalona na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.). Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w K. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego wskazanych w kasacji i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy rozpoznając apelację rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k., gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Okręgowy w K., postępując zgodnie z zasadami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji oskarżyciela subsydiarnego, w tym naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że oskarżony nie działał z zamiarem doprowadzenia W. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wprowadzając go w błąd, który zdaniem Sądu wiedział o problemach finansowych oskarżonego. Sąd odwoławczy podał również czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne i to w taki sposób, że możliwa jest obecnie kontrola kasacyjna orzeczenia tego Sądu. Obrońca w kasacji ponownie wskazuje na kwestie poruszane już w zwykłym środku zaskarżenia, co do których Sąd odwoławczy wszechstronnie się ustosunkował.

Pełnomocnik w kasacji podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. oraz powiązany z nim zarzut błędnego przyjęcia, że oskarżony nie wprowadzał w błąd pokrzywdzonego co do stanu swojego majątku, w istocie prowadzi polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd I instancji. Tego typu zabieg skarżącego nie może być prawnie skuteczny zważywszy, że o obrazie prawa materialnego możemy mówić tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne. Te jednak w istocie stały się podstawą wniesienia

nadzwyczajnego środka zaskarżenia wbrew ograniczeniom wynikającym z art. 523 k.p.k. Zauważyć więc jedynie należy, że Sąd ten wykazał, że pokrzywdzony posiadał wiedzę o sytuacji finansowej oskarżonego, wiedział o jego kłopotach i długach oraz o zajęciach komorniczych. W. S. nie został więc wprowadzony w błąd co do sytuacji finansowej oskarżonego w czasie udzielania mu kolejnych pożyczek. Okoliczność ta, w świetle ustawowych znamion przestępstwa oszustwa, stała się przeszkodą do przypisania oskarżonemu czynu z art. 286 § 1 k.k.

Na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k. i art. 637a k.p.k. rozstrzygnięto o kosztach postępowania kasacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

kc